

I

Er was een vrouw overleden.

Ze was zesenzestig jaar, blakend van gezondheid, vitaal, een niet-rookster die zelden een glaasje dronk. Ze was gewoon naar bed gegaan en niet meer wakker geworden. Familie en vrienden waren in de rouw, de begrafenis werd geregeld, de bloemstukken besteld, de dienst georganiseerd.

Viola Jillian was in de wolken.

Ze had de vrouw nooit ontmoet, wist niet eens van haar bestaan totdat ze hoorde dat ze was overleden. Toch was ze blij dat ze gestorven was. Viola schaamde zich een beetje over haar blijdschap, maar ze was wel zo egoïstisch om zich niet te diep te schamen. De dood van deze vrouw bood haar tenslotte een unieke kans. Een kans die, zo bleef ze zich voorhouden, niet vaak voorkwam, en als dat gebeurde, moest je hem met beide handen aangrijpen. Dit was haar kans. De weelderige brunette, met ogen als die van Elizabeth Taylor, maakte sinds een aantal weken deel uit van de ensemblecast van *Oliver!*, dat in theater Drury Lane opnieuw werd opgevoerd. De overleden vrouw was de moeder van de hoofdrolspeelster, en de producenten van de musical hadden Viola verteld dat ze de volgende avond Nancy mocht spelen.

De jonge vrouw had de verdrietige Nancy onmiddellijk haar deelneming betuigd, al deed ze dat pas nadat ze haar publiciteitsagent-schuine-streep-scharrel achter de voddën had gezeten om ervoor te zorgen dat er genoeg pers in de zaal zou zitten tijdens haar debuut. Dit was haar kans, en die zou ze volledig uitbuiten.

Viola Jillian had altijd beroemd willen worden.

Meestal ging Viola op zondag met een paar meisjes van de cast nog even naar de kroeg, maar ze wilde goed uitgerust zijn voor

haar steroptreden in het West End. Viola kende de theatergeschiedenis: alle grote sterren waren per toeval ontdekt. En diep in haar egoïstische hartje wist ze dat ze een grote ster was. Ze fantaseerde dat ze zou worden ontdekt. Ze had er het talent, het uiterlijk en de drive voor. Haar ambities reikten verder dan het theater, ze wilde ook in films acteren. Ze had al een paar rolletjes gehad in Britse televisieseries als *EastEnders* en *Coronation Street*, maar baalde ervan om altijd maar de tweede, of zelfs vijfde of zesde viool te spelen, en vreesde dat ze zou worden getypecast. Ze was bijna vierentwintig, de tijd drong. Laat anderen maar de hele avond zuipen in de Ku Bar, zij ging op tijd naar bed.

Het was een schitterende herfstavond, onbewolkt en zacht, toen ze vroegtijdig de bar verliet. Ze besloot te voet naar haar dichtbijgelegen appartement in Soho te gaan.

Na nog geen tweehonderd meter lopen voelde Viola een tinteling achter in haar nek. Ze was haar leven lang danseres geweest, en iedere danser kende dit gevoel uit ervaring, meestal wanneer een toeschouwer zijn aandacht op hem of haar richtte.

Viola wist dat er iemand naar haar keek.

Het was halftwaalf, de straten van Londen waren gevuld met de laatste slempers op de zondagavond. Viola trok haar tas strak tegen zich aan en zette de pas erin, stevig doorlopend over Shaftesbury Avenue. Onlangs hadden er enkele gewelddadige roofovervallen plaatsgevonden, ze had geen zin om daar het slachtoffer van te worden. Haar appartement lag op minder dan tien minuten lopen. Bij elke straathoek keek ze achterom, maar ze zag geen achtervolger, hoewel de tinteling in haar nek bleef. Viola schoot de minder drukke Dean Street in en kwam snel wandelend aan in een vrijwel uitgestorven straatje.

Pas toen ze veilig bij haar appartementencomplex was aangekomen en de deur achter zich had dichtgedaan, ontspande Viola zich. Ze bedacht dat ze haar toenemende paniekaanvallen eens met haar psychiater moest bespreken. Voor een actrice leidde ze een tamelijk doorsneeleven; de kans dat een vrouw als zij ooit slachtoffer van geweld zou worden was vrijwel nihil. Ze lachte om haar bespottelijke angst en neuriede een van Nancy's bekend-

ste liedjes. In de hal nam ze haar post door. Ze gooide enkele achterstallige rekeningen weg en bewaarde de kortingsbon van Anthropology, de mode- en accessoirezaak die kortgeleden in Regent Street was geopend. Haar gedachten dwaalden af naar veel praktischer zaken. Ze vroeg zich af of ze haar kleedster zover kon krijgen de rode jurk van Nancy te vermaken zodat ze meer van haar décolleté kon laten zien en haar twee fraaiste kenmerken beter tot hun recht kwamen.

Pas toen ze de trap opging, hoorde ze de gedempte schreeuw vanuit 1C. Het appartement van mevrouw Clay.

Ze had niet de gewoonte zich met andermans zaken te bemoeien, vooral niet als het een vrouw van in de zeventig betrof die voortdurend klaagde dat Viola te veel lawaai maakte, en liep verder de trap op. Ineens klonk zacht het gerinkel van gebroken glas. Viola hield haar pas in, draaide zich om en ging naar beneden: dit klonk verdacht.

Bij de voordeur van de bejaarde vrouw drukte ze haar wang tegen het kille hout en met haar ogen dicht stond ze te luisteren. Het enige wat ze vanuit het appartement hoorde, was een zwak gerochel, het geluid van een moeizame ademhaling.

Zachtjes klopte ze aan, bang om de andere bewoners te wekken. Toen er geen reactie kwam, drukte ze haar vinger op de verlichte bel. Tsjaikovski's *Ouverture 1812* schalde aan de andere kant van de deur. Even dacht ze de bel te horen, tot ze besepte dat het waarschijnlijk de klassieke radiozender was, het enige kanaal waar mevrouw Clay naar luisterde, meestal al heel vroeg in de ochtend.

Nog steeds geen reactie.

Opnieuw belde ze aan en ze realiseerde zich dat de muziek ongewoon hard stond. Nog nooit had ze zo laat op de avond iets gehoord vanuit het appartement van haar benedenbuurvrouw. Plotseeling vroeg Viola zich af of mevrouw Clay een hartaanval had gekregen. Ze leek te blaken van gezondheid en was ongelofelijk kwiek voor haar leeftijd. 'Frisse buitenlucht,' had ze ooit gezegd, toen ze Viola berispte om haar roken, een gewoonte waarmee ze op de toneelschool was begonnen. 'Ik kom van het platteland. De

buitenlucht die je daar binnenkrijgt, houdt je levenslang gezond.’

Viola drukte weer op de bel, stevig deze keer. Haar vingertop tekende zich wit af tegen de plastic deurbel. Misschien hoorde mevrouw Clay het geklingel niet door de muziek, die nu vervelend hard stond. Toen ze geen reactie kreeg, graaide Viola in haar schoudertas en haalde haar sleutelbos tevoorschijn. Maanden geleden had de bejaarde vrouw haar de sleutel van haar appartement gegeven, ‘in geval van nood’.

Ze doorzocht haar bos, vond eindelijk de goede sleutel, stak die in het slot en opende de deur. Meteen bij binnenkomst werd ze getroffen door een akelige lucht: een penetrante, metaalachtige geur, scherp en onaangenaam, gemengd met de stank van uitwerpselen. Viola kromp ineen, kreeg kotsneigingen en hield haar hand voor haar mond, tastend naar de lichtknop. Ze drukte erop, maar het bleef donker. Ze liet de voordeur openstaan om wat licht in het halletje te laten vallen, ging verder... en merkte dat de vloerbedekking onder haar voeten zompig was, doorweekt en kleverig van een vloeistof die te dik was om water te kunnen zijn. Waar stond ze in? Ze wilde het liever niet weten; wat het ook was, ze kon het altijd afspoelen. Hoopte ze.

‘Mevrouw Clay... Mevrouw Clay?’ riep ze luid om boven de overture uit te komen. ‘Beatrice? Ik ben het, Viola Jillian. Kan ik iets voor u doen?’

Het bleef stil.

De oude vrouw had waarschijnlijk een hartaanval of beroerte gekregen, en Viola vreesde nu dat ze een ambulance moest laten komen en de hele nacht zou moeten doorbrengen in het ziekenhuis. Ze zou er de volgende ochtend vreselijk uitzien.

Viola opende de deur naar de woonkamer. En stond stil. De stank was sterker hier, een zure urinelucht prikte in haar ogen. In het weerkaatste licht zag ze dat de kamer volledig overhooplag. De prachtige muziek bleef klinken en vormde een spottend contrast met deze ontwijde chaos. Elk meubelstuk lag op zijn kop, de leuning van de stoelen bij de haard waren afgebroken, de achterkant van de roze bloemetjesbank was in tweeën gebroken, in lange slierten liep de kapok uit de opengesneden kussens. Laden

waren uit de kast getrokken en leeggekiept, schilderijen van de muur getrokken, lijsten verwrongen. Op de vloer lag een antieke victoriaanse spiegel. Vanuit een diepe inkeping in het midden van het glas liep een web van scheuren, alsof er iemand op had getrapt. Mevrouw Clays uitgebreide verzameling glazen figuurtjes was in het tapijt vermalen.

Een inbraak.

Viola haalde diep adem en probeerde kalm te blijven. Er was ingebroken in het appartement. Maar waar was mevrouw Clay? Terwijl ze zich een weg baande door de chaos en de scherven knarsten onder haar voeten, hoopte ze maar dat de bejaarde vrouw niet thuis was toen het gebeurde. Toch wist ze bijna zeker dat ze er was. Zelden ging Beatrice Clay 's avonds nog de deur uit. 'Te gevaarlijk,' zei ze altijd.

Boeken verschoven toen ze tegen de slaapkamerdeur duwde, hem net genoeg openend om de lichtknop te raken, maar ook nu ging het licht niet aan. In het zwakke schijnsel vanuit de hal zag Viola dat ook deze kamer ondersteboven was gekeerd en dat er een hoge stapel donkere kleren en dekens op het bed lag.

'Beatrice? Ik ben het, Viola.'

Het hoopje kleren op het bed kwam in beweging en verschoof. Viola hoorde een licht gehijg. Ze stootte de kamer in en zag de bovenkant van het hoofd van de bejaarde vrouw. Ze trok de bovenste deken naar zich toe; hij was warm, nat en druipend. De vrouw in het bed verkrampte. Waarschijnlijk was ze door die smeerlappen vastgebonden. Viola wilde de volgende deken pakken toen de slaapkamerdeur krakend naar binnen zwiepte, waarbij licht op het bed viel.

De keel van Beatrice Clay was doorgesneden, maar niet voordat haar lichaam op afschuwelijke wijze was verminkt. Ondanks haar gruwelijke wonden leefde ze nog, haar mond en ogen open in een stille doodstrijd, haar adem raspand en reutelend.

De gil van de jonge vrouw verstomde achter in haar keel.

Er viel een schaduw over het bed.

Misselijk van angst draaide Viola zich om naar de gestalte in de deuropening. Er straalde licht van het klamme, naakte vlees. Ze

zag dat het een lange, gespierde man was, maar door het tegenlicht bleven zijn gelaatstrekken in het duister. Hij tilde zijn linkerarm omhoog, en in het licht fonkelde vocht dat over de speer stroomde die hij in zijn hand hield. De man stapte naar binnen, en nu kon ze hem ruiken: de volle, vleziges muskusgeur van zweet en bruinrood bloed.

‘Alstublieft...’ fluisterde ze.

Zwart licht danste op het lemmet van het wapen. ‘Dit is de Lans van de Smartelijke Strijd.’ Op weerzinwekkende wijze begon hij daarop met het dodelijke wapen de maat te slaan van de zenuwslappende *Ouverture 1812*, en op het dramatische hoogtepunt van het muziekstuk maakte zijn schouder een werpende beweging en schoot het licht op haar af.

Het was pijnloos.

Viola voelde plotseling een kilte onder haar borst, daarna de warmte die uit haar lichaam stroomde en haar omvademde. Er druppelde vocht over haar buik. Ze wilde iets zeggen, maar had niet de kracht om de woorden uit te brengen. Ze merkte dat er nu licht was in de kamer, staalblauwe en groene vlammen vonkten op, kronkelend om het bladvormige lemmet van de speer.

Ze was neergestoken, grote god, ze was neergestoken.

De vuurstralen die om de schacht van de speer wentelden, laaiden op en beschenen de huid van de hand waarin het wapen lag. Toen Viola op haar knieën viel, met beide handen tegen de gapende wond in haar borst gedrukt, zag ze voor het eerst dat de man verontrustend mooi en lang was.

Heel lang.

Lang, donker en knap.

Viola probeerde na te denken en vroeg zich af of haar ogen haar bedrogen, of dat haar oordeel door de opkomende pijn werd vertroebeld.

De lans stak in de lucht, slangen van koud vuur likten naar het hoofd van de belager, beschenen zijn gezicht. Toen ze in zijn ogen keek, beseftte de jonge vrouw dat ze geen Nancy zou spelen in de voorstelling van morgen.

Viola Jillian zou nooit een ster worden.

Maandag 26 oktober

‘Alweer een,’ zei Judith Walker tegen haar kater Franklin, terwijl ze een blikje tonijn opende. Haar cyperse kat was ooit uit een vuilnisbak gered, maar dat maakte hem niet minder kieskeurig. Overall haalde hij zijn neus voor op, behalve voor vis uit blik. Judith zocht troost bij haar geliefde metgezel, maar het dier had alleen maar aandacht voor zijn eten.

Alweer een dode, en ditmaal degene voor wie ze het meest vreesde.

Zeventig jaar geleden had Judith Bea Clay leren kennen, kleuters waren ze nog, maar door de jaren heen waren ze altijd trouwe vriendinnen gebleven.

Nog geen maand geleden was Judith met de trein naar Londen gegaan om met Bea te lunchen en daarna als een stel giechelende tienermeisjes door de National Gallery te slenteren. Hun band was hechter dan die van zussen. Door dik en dun waren ze elkaar trouw gebleven, ondanks huwelijken en scheidingen, kinderen en kleinkinderen en de ongemakken van de naderende oude dag. Brieven werden e-mails, en door de regelmatige correspondentie die ze onderhielden was hun vriendschap intiemer dan die zou zijn geweest wanneer ze altijd bij elkaar in de buurt hadden gewoond.

Judith had Bea leren kennen in Wales. Tijdens de Tweede Wereldoorlog waren ze als kleine kinderen geëvacueerd en meteen bevriend geraakt. Wanneer Judith teruggedacht aan haar vriendin, zag ze altijd dat mooie kleine meisje voor zich met die inktzwarte ogen en dat gitzwarte haar dat zo vol was, dat het vonkte en knetterde als je er een kam door haalde.

Arme Bea. Haar leven was getekend door pijn en verlies. Ze had drie echtgenoten verloren en ook haar enig kind overleefd. Ze

had één kleindochter in New York, die ze nooit zag, en voelde zich eenzaam.

De meeste vierenzeventigjarigen zijn eenzaam.

Bea leek haar hele leven aan het kortste eind te trekken. Ze had de jaren van voedselschaarste en de recessie meegemaakt, en toen de huizenprijzen de pan uit rezen en ze eindelijk de kans kreeg haar fortuin te maken, had ze, in de hoop dat de prijzen verder zouden blijven stijgen, te lang gewacht met de verkoop van haar huis. Toen daarop genadeloos de nieuwe recessie toesloeg en de prijzen kelderden, was ze gedwongen te verhuizen naar een flatje in een gebouw dat voornamelijk werd bewoond door studenten en kunstenaars die tientallen jaren jonger waren dan zij. In haar laatste e-mail schreef ze dat ze het liefst uit Londen weg zou willen gaan, om met haar moeizaam verdiende spaarcentjes haar laatste levensdagen te slijten in een ouderencentrum in de Cotswolds.

Vaak zei Judith voor de grap dat ze misschien wel met haar zou meegaan. Met die reumatische heup kon ze in haar cottage steeds moeilijker uit de voeten, de meeste ouderencentra waren gelijkvloers. In een van haar laatste e-mails schreef Judith gekscherend dat ze met hun koppige, veeleisende karakters ooit zouden eindigen als het onhebbelijke duo van het bejaardenhuis en de schrik van het verzorgend personeel. Zij aan zij zouden ze hun laatste dagen slijten in de vredige schoonheid van het noorden: hun ongecompliceerde leven zou zijn gevuld met lezen en kaartspelen, en in het zonnetje genieten van de heerlijke plattelandsrust.

De oude vrouw ging zitten. Plotseling werd het haar te veel. ‘He-laas, dat gaat niet door,’ zei Judith Walker op klagelijke toon tegen Franklin, die dreutelend vanuit de keuken op de vensterbank was gesprongen om haar daar uitgestrekt te negeren. Ze glimlachte grimmig: het liefst zou ze als kat willen reïncarneren, dan hoefde ze de hele dag alleen maar te eten en te slapen. Met lichte tegenzin pakte Judith de krant en las opnieuw het artikel in *The Guardian*. De bloederige moord op een oude vrouw was gereduceerd tot een berichtje op pagina drie.

**BEJAARDE VROUW EN HAAR DAPPERE
BUURVROUW BRUUT VERMOORD**

De Londense recherche doet onderzoek naar de brute moord op Beatrice Clay (74) en haar buurvrouw Viola Jillian (23), die haar te hulp was geschoten. De politie vermoedt dat de weduwe Clay de inbrekers in haar appartement op de begane grond had verrast. Ze werd vastgebonden aan haar bed en gekneveld met een kussensloop. Mevrouw Clay is als gevolg van verstikking overleden. De politie meent dat mevrouw Jillian, die in het appartement boven haar woonde, iets had gehoord en was gaan kijken. In gevecht met een van de inbrekers werd mevrouw Jillian neergestoken.

Judith zette haar bril af en legde die op de krant. Ze kneep in de brug van haar neus. Wat stond er allemaal níét in dit bericht? Wat werd opzettelijk verzwegen?

Uit haar breitas haalde ze een pas geslepen schaar waarmee ze het bericht zorgvuldig uitknipte. Ze zou het later opbergen in haar knipselmap. De dodenlijst groeide.

Bea Clay was de vijfde dode. De vierde in de afgelopen twee maanden. De vijfde dode waar ze tenminste van wist. Als de moord op een oudere vrouw in Londen slechts een berichtje van amper acht regels waard was, dan trok de normale dood van een bejaarde – door een ongeluk of anderszins – natuurlijk helemaal geen aandacht.

En Judith had alle slachtoffers gekend.

Millie was de eerste. Tien jaar geleden was Mildred Bailey omgekomen in haar huis. De invalide vrouw, die met haar neef op een boerderij in Wales woonde, was het slachtoffer van een afschuwelijk ongeluk.

Later zou Judith tot het inzicht komen dat dit geen ongeluk was.

Millie was altijd in Wales blijven wonen. Haar ouders waren omgekomen tijdens de Blitz, waarna Millie geadopteerd werd door het Welshe echtpaar bij wie ze was geplaatst. Ze was de oudste van de groep, en Judith herinnerde zich haar als een praktisch ingesteld kind. Op haar achtste nam ze de verantwoordelijkheid

over het haveloze stelletje evacués, vooral over de kleintjes die nog geen vijf waren tijdens Operation Pied Piper, toen drieënhalf miljoen stadskinderen binnen drie dagen naar het platteland werden geëvacueerd. Aan het begin van de Tweede Wereldoorlog was men bang dat de Duitse luchtmacht alle grote Britse steden zou platbombarderen, en er was maar één manier om de volgende generatie te redden: door hen te evacueren naar het platteland. Vierhonderd kinderen kwamen terecht in Pwllheli in het uiterste westen van Wales, en dertien daarvan, onder wie Judith, belandden in het dorp Madoc in de bergen. Twaalf van hen keerden uiteindelijk terug naar huis, maar Millie was gebleven. In het overlijdensbericht stond dat Mildred uit haar rolstoel was gevallen, van de trap was getuimeld en zichzelf had doorboord op een stalen trapspijl.

Judith had het afgedaan als een afschuwelijk ongeval.

Betreurenswaardig. Onverwacht. Te vroeg.

Totdat er weer een dode viel.

Judith had Thomas Sexton nooit zo gemogen. Als kind was Tommy al een pestkop. Een dikke jongen met krullend rood haar en bruine varkensogen. Hij was een kwelling voor de kleintjes, die hij onophoudelijk terroriseerde. Tommy groeide als volwassene uit tot een nog grotere pestkop. Als jongeman verdiende hij zijn brood als schuldeiser, daarna als medewerker van een incassobureau, daarna als woekeraar. Twee maanden geleden werd hij brutaal vermoord – volgens de politie een afrekening in de onderwereld. Door de gruwelijkheid had de moord een beetje aandacht van de pers gekregen: Tommy's lichaam was van zijn keel tot aan zijn kruis opengesneden, zijn hart en longen waren verwijderd. MODERNE RIPPER MAAKT LONDEN ONVEILIG, luidden de krantenkoppen.

De moord op Sexton kwam voor Judith niet als een verrassing. Ze had altijd geweten dat Tommy op een gruwelijke manier aan zijn eind zou komen. Ze herinnerde zich de avond dat hij werd betrapt toen hij met zijn zaklamp in de lucht scheen, terwijl vijandelijke bommenwerpers over het land vlogen. Hij probeerde hun aandacht te trekken. Toen een volwassene hem dit zag doen, kreeg hij een genadeloos pak slaag. Later snoefde Tommy dat hij die straf er graag voor over had gehad. Hij hoopte namelijk dat

het dorp zou worden platgebombardeerd, zodat hij een echt lijk te zien zou krijgen.

Toen Judith drie weken geleden hoorde dat Georgina Rifkin uit Ipswich was overleden, liepen de koude rillingen over haar rug. De dood van twee mensen die het geheim kenden, kon nog toeval zijn. Na de dood van de derde was dat niet meer vol te houden. Officieel heette het dat Georgie, een gepensioneerde onderwijzeres, op het treinspoor van de National Express was gestruikeld. Later las Judith op internet het gerucht dat de oude vrouw met gespreide ledematen aan het spoor was vastgebonden.

Vier dagen geleden was in Edinburgh Nina Byrne overleden. In de krant stond dat de gepensioneerde bibliothecaresse per ongeluk een pan kokende olie over zich heen had laten vallen toen ze in de keuken van haar appartement stond te koken. Judith wist dat Nina nooit kookte.

En nu Bea.

Hoeveel anderen zouden er nog zo beestachtig worden afgeslacht?

Judith Walker wist dat ze een voor een zouden worden vermoord en ze vroeg zich af wanneer zij aan de beurt zou zijn.

De oude vrouw stond op, pakte een vergeelde foto van de schoorsteenmantel en liep ermee naar het raam. Terwijl ze de foto schuin naar het licht hield, keek ze naar de drie onregelmatig gevormde rijen met dertien lachende gezichten. Het had een klassenfoto uit die tijd kunnen zijn, met de oudere kinderen staand op de achterste rij en de kleintjes gehurkt of zittend voorop. De zwart-witte foto had allang een sepiakleurig waas gekregen, en de details in de gezichten waren nauwelijks nog te zien. Mildred, Georgina en Nina stonden op de achterste rij, als trotse achtjarigen met hun armen losjes over elkaar geslagen.

Een grijnzende Tommy zat links van Bea op zijn hurken. Judith zat rechts van haar, haar benen over elkaar geslagen. De twee meisjes droegen identieke bloemetjesjurken met een bijpassende haarband in hun zwarte haar, dat in losse krullen over hun schouders viel. De zwartharige meisjes leken zoveel op elkaar dat ze zusjes konden zijn.

Vijf van die kinderen waren nu dood.

Langzaam lopend, zwaar leunend op de stok waarvan ze had gezworen die nooit te zullen gebruiken, liep ze door haar kleine rijtjeshuis om opnieuw te controleren of de ramen en deuren wel goed gesloten waren. Ze wist niet of haar deurslot het zou houden als ze achter haar aan kwamen, maar misschien kon ze haar belagers lang genoeg buiten de deur houden om de voorgeschreven tabletten te slikken die ze altijd bij zich had.

Ze zou naar de politie kunnen gaan, maar wie geloofde het verwarde betoog van een gek oud vrouwtje dat alleen woonde en erom bekendstond dat ze met haar kat praatte? Wat zou ze moeten zeggen? Dat vijf van de kinderen met wie ze in de oorlog was geëvacueerd waren vermoord en dat zij ongetwijfeld een van de volgende slachtoffers zou zijn?

‘Kunt u ons uitleggen waarom ze u willen vermoorden, mevrouw Walker?’

‘Omdat ik een van de Beschermers der Dertien Relieken van Groot-Brittannië ben.’

Judith stond aarzelend onder aan de trap. Het idee alleen al was belachelijk, dacht ze. Zeventig jaar geleden was ze al even sceptisch.

Langzaam ging ze de trap op. Ze hield zich goed vast aan de leuning en plantte haar stok stevig neer voordat ze de volgende trede nam. Twee jaar geleden had ze een ongelukkige val gemaakt en haar rechterheup gebroken.

Zeventig jaar geleden, een zonnige herfst in oorlogstijd. Dertien kinderen kregen onderdak in een dorpje aan de voet van de Welshe bergen, en in de maanden daarna vormden ze tijdelijk een familie. De meesten van hen waren voor het eerst in hun leven van huis, logeerden voor het eerst op een boerderij.

Het was een groot avontuur.

Toen in de zomer van 1940 de oude man met de lange, witte baard een bezoek bracht aan de boerderij, was hij slechts een van de vele bijzondere attracties, totdat hij zijn betoverende en verrukkelijke verhalen begon te vertellen over magie en voorbije tijden.

Met een sleutel opende Judith de deur van de logeerkamer. Het stof dwarrelde in het late middaglicht. Ze kreeg een onbedaarlijke niesaanval in deze droge, bedompte lucht.

Maandenlang had de oude zwerver hen nieuwsgierig gemaakt met de geheimen en flarden uit zijn vertellingen, altijd erop zinspelend dat ze heel bijzondere kinderen waren en dat het geen toeval was dat juist zij naar deze plek waren gekomen. Ze waren 'geroepen', was het woord dat hij gebruikte.

Judith trok de kastdeur open. De scherpe geur van mottenballen prikte in haar neus.

Wekenlang was hij er telkens op teruggekomen hoe bijzonder ze waren, zijn jonge ridders, zijn Beschermers. Maar toen de zomer was afgelopen en de herfst begon, werden de verhalen van de oude man steeds dwingender. Hij nam iedereen apart en vertelde bijzondere verhalen die verontrustend en angstwekkend waren. Maar op een vreemde manier kwamen ze hen ook bekend voor, alsof ze altijd in hun onderbewustzijn hadden gezeten en daar alleen maar uit verlost hoefden te worden. Judith dacht altijd terug aan die verhalen in deze tijd van het jaar, rond 31 oktober, de oude Keltische feestdag Samhein: Allerzielen.

Judith huiverde. Ze herinnerde zich het verhaal dat de oude man haar had verteld nog goed. Het had voor echo's gezorgd en resonanties opgewekt die nooit waren weggestorven. De afgelopen zeventig jaar waren Judiths dromen doorspekt geweest met levendige beelden en huiveringwekkende nachtmerries, die ze had gebruikt om een succesrijke carrière als kinderboekenschrijfster te beginnen. Door de fantastische beelden aan het papier toe te vertrouwen leek ze hun overweldigende kracht te kunnen intomen en kreeg ze er in ruil een beetje macht over.

Judith Walker stak haar arm in de klerenkast en haalde er een oude militaire overjas uit die eens van haar broer was geweest en al sinds de jaren zestig van de vorige eeuw uit de mode was. Nadat ze de grijze jas aan de achterkant van de deur had opgehangen, haalde ze uit een van de grote jaszakken een in krantenpapier gewikkeld voorwerp en liep ermee naar het bed, waar ze het pakje langzaam en met grote omzichtigheid openmaakte.